

FINESTRA D'OPORTUNITAT

per Victor Solé

El somni de Xi

Fa pocs mesos que la **República Popular de la Xina** té nou president: es diu **Xi Jinping**, té 52 anys i escaig, i és un dels coneguts com a príncep roig, fill d'un jerarca comunista i fortament arrelat als paradigmes del **Partit Comunista Xinès**, el gran partit únic que ha aconseguit mantenir-se en el poder de la mil·lenària Xina després d'haver convertit el Regne del Mig en una potència capitalista. En Xi és un falcó, mentre que el seu predecessor, en **Hu Jintao** (2002–2012), ja se'l comença a considerar un colom. En Xi, però, no ho tindrà fàcil per a aconseguir els seus objectius de falcó, ja que l'herència del colom Hu està una mica *enverinada*.

La Xina s'ha adonat que és una potència mundial, ni emergent ni en vies de desenvolupament. En les passades dues dècades més de 300 milions de xinesos han abandonat la pobresa més absoluta per a poder ésser considerats classe mitjana; la Xina podria convertir-se en el mercat de consum i/o consumista més gran del món cap al 2015; se la considera la més gran exportadora del planeta Terra; els seus 83 milions de turistes arreu del món són els més consumistes; els seus bancs posseeixen una tercera part de les reserves de canvi de divises (*foreign-exchange reserves*); les seves fàbriques són de les més contaminants del món; els compradors xinesos han desbancat als àrabs en quant a consumidors de béns de luxe. La Xina és una potència mundial, i ha obligat als **Estats Units d'Amèrica**, la superpotència que no vol que el nou competidor li faci ombra, miri més cap a l'Oceà Pacífic que no pas cap a l'Atlàntic. En Xi té un somni: que la Xina recuperi el seu orgull. I si ho ha de fer ensenyant múscul, ho farà.

Si els eslògans durant la dècada d'en Hu eren *desenvolupament pacífic* o *societat harmoniosa*, durant la dècada d'en Xi podríem viure el que ja es coneix, en cercles del poder "comunista" xinès, com el *China Dream*, el Somni de la Xina. Aquestes i altres dades les podreu llegir al fantàstic article *How China sees the world* de la periodista americana Hannah Beech, publicat a la **revista Time** del 17 de Juny 2013. A l'article la periodista i els seus interlocutors, alguns americans, altres xinesos, es pregunten si la Xina de veritat aconseguirà

fer-li ombra a l'imperi nord-americà. Les estructures del Partit Comunista Xinès, que tot ho toquen i tot ho manegen, són obsoletes i corruptes; la nova classe mitjana demana major transparència i rendició de comptes tant al Partit (amb P majúscula) com als seus polítics; molts xinesos rics prefereixen marxar de la Xina i fixar la pròpia residència o bé a Singapur, o bé als EUA, o bé a Europa, cansats de la corrupció rampant i de la lentitud en quant a canvis socials que el Partit vol liderar i gestionar amb la mateixa mà de ferro amb la que **Mao Tse Tung** va crear la República Popular i **Deng Xiaping** la va convertir en capitalista. Són cada cop més els xinesos que coneixen més llengües més enllà del mandarí o el cantonès, es compten en milers els estudiants xinesos a les universitats anglosaxones més famoses i importants, els diners xinesos entren amb xifres de sis zeros als paradisos fiscals. El somni d'en Xi pot convertir-se en un malson si el Partit no escolta, almenys, la classe alta que no depèn del Partit, aquella que se n'ha cansat del Partit i que demana una remodelació sociopolítica dins de totes les estructures del poder. Es queixen, a més, de la poca capacitat creativa de les universitats xineses, i de que els creadors xinesos han de potenciar els seus talents a fora, sobretot als Estats Units, on arriben com a estudiants amb permís temporal de residència, i on acaben per aconseguir la *green card*, que els permet quedar-se als 50 estats de la Unió com a ciutadans de ple dret.

L'espectacular Congrés del Partit Comunista (esquerra), que comença a tenir discrepàncies per part d'alguns sectors de la població, el poder militar (dreta) i el gran potencial econòmic, són les ànimes més importants de la Xina per buscar el liderat mundial

Dins d'aquest somni, alerta la revista Time, hi ha la voluntat de fer-se respectar a les seves costes. La Xina considera que els Mars de la Xina Meridional i Oriental entren dins de la sobirania xinesa, que la **República Xinesa de Taiwan** també, i que les illes (o rocs en mig del mar) japoneses Sensaku (Diayou en xinès) també. Per a fer-se valer, la República Popular pot presumir d'uns exèrcits espectaculars, d'aquells que les pel·lícules de Hollywood agraden ensenyar si es tracten d'exèrcits nord-americans. Parlem de 269 vaixells de guerra, 505 avions de guerra i 235 mil oficials, sense oblidar els quasi 1,3 milions de soldats d'infanteria. Aquestes i altres dades han fet que els seus veïns més propers, com Vietnam, Malàisia o les Filipines, s'hagin queixat formalment. Els EUA no esperaran i no deixaran que la Xina segueixi atacant virtualment les seves xarxes, i a l'Abril la Casa Blanca va manifestar que "algun país ha reforçat les seves aliances militars a l'àrea d'Àsia-Pacífic, ha expandit la seva presència militar a la regió i hi crea tensió freqüentment" amb els seus veïns; aquell mateix mes el portaavions USS Freedom va passejar-se per aquella zona. **Obama**, el primer president afroamericà i nascut al Pacífic dels EUA, també vol fer-se considerar un falcó. La Xina, mentrestant, juga i seguirà jugant les seves cartes dins del tauler d'escacs mundial: intentarà calmar les arrabassades nordcoreanes; tenir un bon veïnatge (almenys correcte) amb Rússia, que veu amb recel la crescuda xinesa; fer-se veure en els litigis Iran-EUA; i no perdre l'oportunitat de poder invertir en la Síria post-Assad.

Mentrestant, la Xina seguirà essent el país que més inversions fa als Estats Units, a l'Àfrica – on fins i tot ha creat petites comunitats xineses oriündes a Angola, xinesos que no es poden barrejar amb africans–, al Brasil, Argentina i Veneçuela (on ha invertit en oli, gas i metalls), i a Austràlia (on ajuda a que hi hagi boom miner gràcies a les seves inversions en carbó, gas i metalls). La Xina necessita unes matèries primeres que no posseeix al seu propi territori, i les troba arreu del món. L'economia xinesa seguirà creixent i creixent durant aquesta dècada, però també la seva fam de respecte, avisen a Time. D'aquí a deu anys, quan en Xi deixi de ser Secretari General del Partit Comunista i President de la República Popular, sabrem si el *China Dream* haurà estat un fracàs o un èxit.